

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 3. marts 2020 — Fuldbyrkelse af en europæisk arrestordre udstedt mod X (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van Beroep te Gent — Belgien)**

(Sag C-717/18) <sup>(1)</sup>

*(Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2002/584/RIA – den europæiske arrestordre – artikel 2, stk. 2 – fuldbyrkelse af en europæisk arrestordre – ingen kontrol af dobbelt strafbarhed – betingelser – lovovertrædelse, der i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år – ændring af den udstedende medlemsstats straffelov, der er foretaget i perioden mellem tidspunktet for de faktiske omstændigheder og tidspunktet for udstedelse af den europæiske arrestordre – den affattelse af loven, som skal tages i betragtning ved efterprøvelsen af, om den maksimale straffegrænse på mindst tre år er overholdt)*

(2020/C 137/22)

Processprog: nederlandsk

**Den forelæggende ret**

Hof van Beroep te Gent

**Parter i hovedsagen**

X

**Konklusion**

Artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne skal fortolkes således, at den fuldbyrkende judicielle myndighed med henblik på at efterprøve, om den lovovertrædelse som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning, for hvilken der er blevet udstedt en europæisk arrestordre, i den udstedende medlemsstat straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, skal tage hensyn til den udstedende medlemsstats lovgivning i den affattelse, der fandt anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder denne europæiske arrestordre er blevet udstedt.

<sup>(1)</sup> EUT C 35 af 28.1.2019.

---

**Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 30. januar 2020 — Anton van Zantbeek VOF mod Ministerraad (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Grondwettelijk Hof — Belgien)**

(Sag C-725/18) <sup>(1)</sup>

*(Præjudiciel forelæggelse – artikel 56 TEUF – artikel 36 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde – fri udveksling af tjenesteydelser – afgift på børstransaktioner aftalt eller gennemført i en medlemsstat – forskelsbehandling til skade for ydelsesmodtagere, der anvender ikke-hjemmehørende professionelle mellemmand – restriktion – begrundelse)*

(2020/C 137/23)

Processprog: nederlandsk

**Den forelæggende ret**

Grondwettelijk Hof

**Parter i hovedsagen**

Sagsøger: Anton van Zantbeek VOF

Sagsøgt: Ministerraad

## Konklusion

Artikel 56 TEUF og artikel 36 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvormed der indføres en afgift på børstransaktioner, der efter ordre fra en person, der er hjemmehørende i denne medlemsstat, aftales eller gennemføres af en ikke-hjemmehørende professionel mellemmand, og som medfører en restriktion for den frie udveksling af de ydelser, som sådanne professionelle mellemmand leverer, forudsat at denne lovgivning giver en sådan ordregiver og nævnte professionelle mellemmand en forenkling af både de angivelsesforpligtelser, der er forbundet med denne afgift og betalingen heraf, som begrænser denne restriktion til det, der er nødvendigt for at opnå de legitime formål, som nævnte lovgivning forfølger.

(<sup>1</sup>) EUT C 44 af 4.2.2019.

**Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 27. februar 2020 — TK (sag C-773/18), UL (sag C-774/18) og VM (sag C-775/18) mod Land Sachsen-Anhalt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Halle — Tyskland)**

(Forenede sager C-773/18 — C-775/18) (<sup>1</sup>)

*(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – direktiv 2000/78/EF – artikel 2 og 6 – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – tjenestemænds løn – lønordning, der er udtryk for en forskelsbehandling – efterbetaling af løn, der beregnes på grundlag af en tidligere indplacering, der er udtryk for en forskelsbehandling – ny forskelsbehandling – artikel 9 – erstatning som følge af en lovgivning, der er udtryk for en forskelsbehandling – præklusiv frist for indgivelse af erstatningskrav – ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet)*

(2020/C 137/24)

Processprog: tysk

## Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Halle

## Parter i hovedsagen

Sagsøgere: TK (sag C-773/18), UL (sag C-774/18) og VM (sag C-775/18)

Sagsøgt: Land Sachsen-Anhalt

## Konklusion

- 1) Artikel 2 og 6 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en foranstaltning, som med henblik på at sikre tjenestemænd og dommere en passende aflønning tildeler disse en efterbetaling af løn svarende til en procentsats af den grundløn, som de tidligere har modtaget, navnlig i henhold til det grundløntrin, der var blevet fastsat inden for hver ansættelsesgruppe i forbindelse med deres ansættelse i forhold til deres alder, for så vidt som denne foranstaltning opfylder behovet for at sikre beskyttelsen af de erhvervede rettigheder i en sammenhæng, der bl.a. er kendetegnet ved et stort antal berørte tjenestemænd og dommere, ved den omstændighed, at der ikke findes et gyldigt referencesystem, og som ikke fører til en varig forskelsbehandling på grund af alder.
- 2) Effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at det er til hinder for, at en medlemsstat fastsætter starttidspunktet for en præklusiv frist på to måneder for indgivelse af et krav om erstatning for den skade, der følger af en foranstaltning, der udgør forskelsbehandling på grund af alder, til dagen for afsigelsen af en dom fra Domstolen, hvorved det fastslås, at en lignende foranstaltning er udtryk for forskelsbehandling, når de berørte personer risikerer ikke inden for fristen at vide, om de har været udsat for forskelsbehandling, eller kende omfanget heraf. Dette kan navnlig være tilfældet, når der i den pågældende medlemsstat er opstået uenighed om muligheden for at overføre de retningslinjer, der følger af denne dom, på den pågældende foranstaltning.

(<sup>1</sup>) EUT C 112 af 25.3.2019.